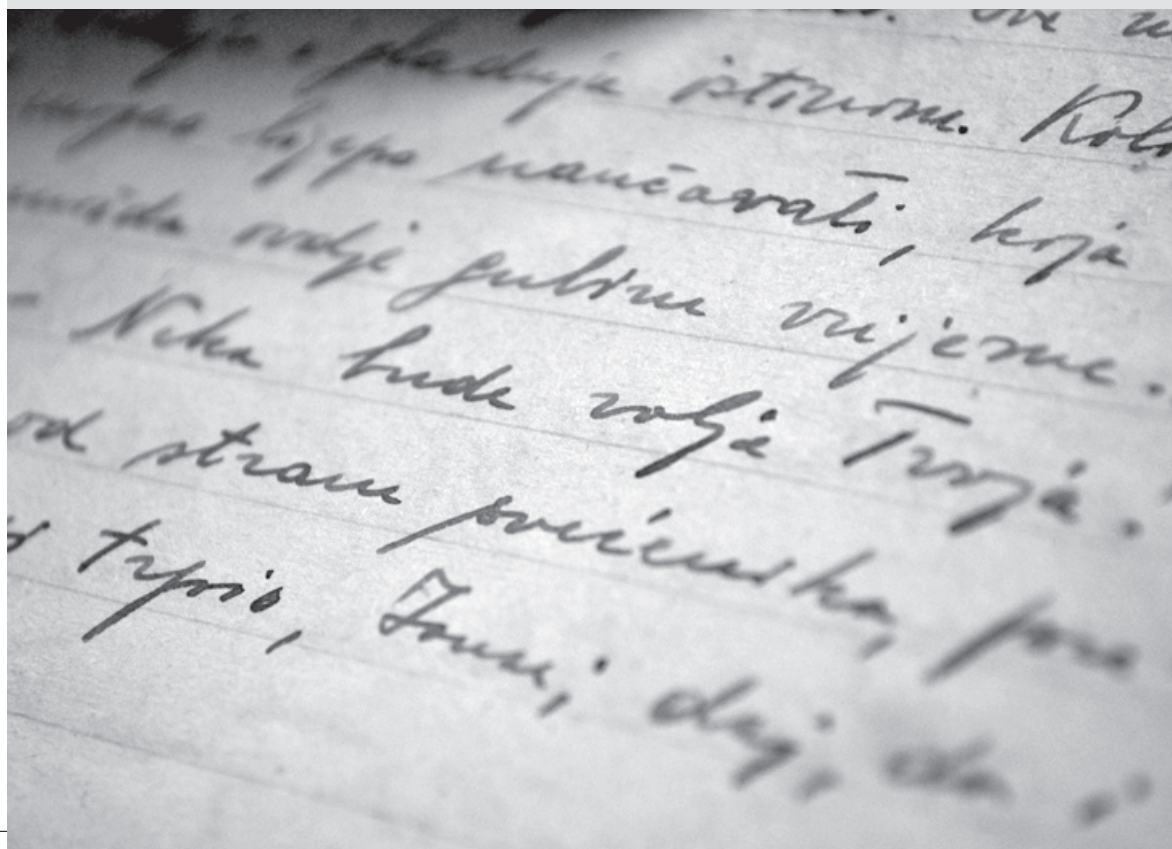

BEATIFIKACIJA MIROSLAVA BULEŠIĆA

PULA, 28. 9. 2013.

PRIJEDLOG PROPOVIJEDI

Poštovani svećenici,

Prigodom beatifikacije mladog svećenika Miroslava Bulešića, ubijenog iz mržnje prema vjeri u Lanišću (u Istri) 24. kolovoza 1947. godine, slobodni smo vam poslati, sukladno dogovoru na Hrvatskoj Biskupskoj Konferenciji, prijedlog propovijedi za četiri nedjelje u mjesecu rujnu koje će nas postepeno odvesti do proslave beatifikacije u pulskoj Areni, 28. rujna ove godine. Želja nam je da lik našeg budućeg blaženika Miroslava Bulešića približimo svim vjernicima: kako onima koji će imati prigodu nazočiti ovom znakovitom slavlju, tako i onima koji to neće biti u mogućnosti.

Nadamo se da će nam svima predložene propovijedi poslužiti u duhovnoj pripremi na ovaj veliki događaj za našu Crkvu, te da ćemo u svjetlu Božje Riječi još bolje doživjeti blizinu budućeg blaženika.

S poštovanjem vas pozdravljamo!

Neka nas u radu ohrabri primjer svećenika i mučenika Miroslava Bulešića koji je i u najtežim trenucima znao reći: „Neka bude volja Tvoja!“

mons. Vilim Grbac, generalni vikar Porečke i Pulske biskupije

„Mi svećenici predstavljamo Isusa. Kad bi On bio na našem mjestu, kako bi radio? Koliko brige u njemu, koliko dobrote, razumijevanja, zanimanja (tako da se je u svojem javnom životu neprestano kretao po Palestini, da svima čini dobro...), a ujedno u njemu toliko tuge za one koji ga nisu htjeli, koliko molitava za sve, koliko žrtava! Hoćemo li uspijevati u našem radu? Budimo združeni s njime! Dakle, uže sjedinjenje s Njime i u molitvi i u žrtvama i u dobroti.

Doći će uspjesi apostolskog rada, koji pak neće biti naši uspjesi već Njegovi, jer mi nećemo raditi za se, sebi u čast, već za Nj i Njemu u čast.“

*Iz pisma Miroslava Bulešića kolegi svećeniku Antunu Prodanu,
11. svibnja 1947.*

22 NEDJELJA KROZ GODINU C

Sir 3, 17-18.20.28-29
Ps 68, 4-5ac. 6-7ab. 10-11
Heb 12, 18-19. 22-24a
Lk 14, 1.7-14

„Jedino što ima smisla jest darovati se do kraja.“

Nadbiskup Đuro Hranić

*Pozvani smo na ono više, na ono bolje.
Bolje je prepustiti gospodaru da odredi mjesta.
Put na prvo mjesto prolazi zadnjim mjestom,
put u život prolazi kroz smrt.*

Zakoračili smo u jesenski mjesec. Ljetno vrijeme nekako prođe u ležernom raspoloženju. Ali nije uvijek (bilo) tako. Nakon onog svibnja (a i mnogo prije) nastavio se rat nakon rata. Čitali smo u ljetnim brojevima crkvenih novina izvješća o posjećivanjima stratišta, spomena poginulih i nestalih. Možda je to prošlo neprimjetno (bar za one kojih se to ne tiče; a koga se to smije ne doticati?!).

„Tragični svibanj 1945. godine“. „Prva svećenička žrtva u Zagorju“. „Sjećanje na mučeničku smrt Jurja Gospodnetića.“ „Ubijen jer je volio narod i Hrvatsku.“ „Ubijen iz komunističke mržnje.“ „Uskoro slijede nove ekshumacije – sjećanje na žrtve poratnih likvidacija.“ „Rađa se novi život na mučeničkoj krvi.“ „Zajednica opstaje pod zagovorom ‘mučenika s krvavim križem.“ „U ime ideologije zatirali sve što je katoličko i domoljubno.“ „Zašto na ovo stratište nitko od vlasti još nikad nije došao?“ „Jezivi zločini na međunarodnoj sceni – dvostruka mjerila.“ „Dosta je hrvatske šutnje.“

Negdje se pita: „Koliki je uku(o)pan broj žrtava totalitarizama u Hrvatskoj?“ Bog zna! Papa Ivan Pavao II. poticao je da

svaka mjesna Crkva popiše svoje mučenike i sve svjedoke vjere. Prvi su kršćani čuvali spomen na svoje mučenike. Častimo ih i danas. I kod nas se piše martiroloj. Koliko je takvih nepriznatih mučenika?! U sjemeništu smo čitali martirologij, spomen sveta- ca toga dana. Na kraju je bilo: Et alibi aliorum plurimorum san- ctorum martyrum et confessorum atque sanctarum virginum. I drugdje je mnogo svetih mučenika.... Papa Franjo je nedavno rekao: „Danas ima više mučenika nego prvih stoljeća. (Angelus 30. VI. 2013. na dan spomena Rimskih mučenika)

O tome razmišljamo spremajući se na beatifikaciju slu- ge Božjega Miroslava Bulešića, svećenika. Što ima njegovo mučeništvo s današnjom nedjeljom? S evanđeljem o pozivu na svadbu? S banalnim zauzimanjem prvih mjesta za stolom? Ako si sam izabireš mjesto, pogriješit ćeš – pred Bogom. Bolje je ostaviti gospodaru kuće da ti dâ mjesto. Pozvani smo na ono što je više, što je bolje. Da, ali gdje se to nalazi? Put na prvo mjesto prolazi zadnjim mjestom, put života prolazi kroz smrt. „Veliki gospodin“ nije onaj kome se ulaguje, nego onaj koji služi. Učenik je onaj koji zna da je njegovo mjesto ono koje će mu se dati. Ono je dar, milost. Isus opominje i poziva na služenje. „Najveći među vama neka bude svima poslužitelj.“ (Mk 10,43) „Sin čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge.“ (Mk 10, 45)

Zato si mučeništvo ne možemo namjestiti. Profesor Josip Buturac, koji je predavao povijest Crkve u Hrvata, pripovijedao je kako je neki svećenik želio biti mučenik. On se nasmijao i rekao da to nije svakome dano.

To je dobro znao i mladi svećenik Miroslav Bulešić. Pre- pustio je Gospodinu da mu odredi mjesto: „Uz Tvoju milost i ako me Ti učiniš dostojnim, ne bojim se mučeništva, već ga žudim. Neka bude volja tvoja.“

„Mogao je biti ubijen slučajno, ali je ubijen kao svećenik i iz mržnje prema svećenstvu i vjeri. A mora se gledati i njegov život i prilike u kojima je živio. Još dok je bio župnik u Baderni, baš za vrijeme rata, bio je u stalnoj opasnosti, pa su mu i kasnije u Kanfanaru prijekali. U takvim se situacijama morao pitati hoće li stradati ili ostati živ. Nosio je glavu u vreći. On se zauzimao

za svakoga. Znao je da može nastradati, ali je neustrašivo stao u obranu nevinih. Ono što je učio i kako je bio odgajan, ovdje je doživio u krajnjoj ozbiljnosti (istaknuo A. M.). U tome je sličnost s kardinalom Stepincem, gotovo paralelan slučaj.

Atmosfera je bila teška. Vjernom narodu koji je bio uz svećenike i Crkvu prijetio je bezbožni komunizam čiju je on poznavao ideologiju i boljševičku praksu. On je bio karakteran i odvažan, znao je da može platiti životom i bio je na to spreman, kako je zapisao u svoj dnevnik. U takvoj bi se situaciji drugi samo pritajili i bojali, a on se nije bojao. Time je pokazao spremnost na mučeništvo. Moramo znati da je mučeništvo milost, nije svatko dostojan mučeništva. On ga je spremno podnio, unaprijed praštajući onima koji su kadri to izvesti.“ (Ladonja, br. 7, rujan 1997.)

„Mučeništvo je normalno stanje svakog kršćanina koji treba biti spreman priznati Isusa pred ljudima, ali stanje koje kršćanin ne smije tražiti. Ne da bi Crkva trebala biti trajno i svugdje progonjena, ali ako povremeno u nekim krajevima jest, trebala bi se usrdno sjećati da je dionica one milosti koja joj je dana: To sam vam rekao, da se, kada dođe vrijeme, sjetite da sam vam to rekao. (Iv 16,4) Ove se riječi ne mogu poništiti nikakvim svjetskim razvojem. I ne da bi svaki pojedini kršćanin trebao podnijeti krvno mučeništvo, ali bi slučaj koji bi nastupio morao gledati kao vanjsko očitovanje nutarnjeg uvjerenja od kojega živi. ...Što znači vjera i život iz vjere? Znači: čitavim bićem zahvaljivati Isusu za ovaj život. I da mu cijeli život samo stoga zahvaljujemo jer je on svoj život predao za moj. Ova se hvala i ne može drukčije izraziti nego čitavim bićem.“ (H. U. von Balthasar)

Stoga kao župnik u Kanfanaru potiče vjernike: „Tako ćemo rasti (kao) ljudi poštene, kršćani (od) jednog ‘kusa’ (komada). Svi (cijelim bićem) za Boga!“ Bog će nam uzvratiti više nego smo dali. Iznad svih računa.

Nedavno smo slavili spomen svete Terezije Benedikte od Križa – Edite Stein, zaštitnice Europe. Ona je „žena koja je tražila Boga i našla da je Bog već oduvijek bio u potrazi za njom“. Otkrila je istinu, stvarnost vjere koja je postala izvorom njezina života.

Obraćenje na katoličku vjeru jest obraćenje na istinu i samo kao takvo treba ga promišljati, opravdavati, živjeti. ...Kada u karmelu počinje naslućivati što se sprema Židovima u nacističkoj Njemačkoj i u okupiranoj Europi, za nju je još jednom došao čas istine. Dana 2. kolovoza 1942. godine GESTAPO ju je uhitio, njezino je ime trebalo zauvijek biti izbrisano, a ona svojoj sestri Rozi pri odvođenju kaže: „Dođi, idemo za naš narod“ i tako istinski potvrđuje što za nju, tu „veliku kćer Izraela i karmela“, kako ju je nazvao Ivan Pavao II. prilikom proglašenja blaženom, znači obraćenje za istinu. Ona je bila i ostala Židovka: stala je na stranu Raspetoga, da bi je On blagoslovio: ne samo nju, nego sve za koje je Isus umro i uskrsnuo. ...

To je tamna strana blistava svjetla, koje još nitko ne može vidjeti. I to je ono što se podrazumijeva kada se govori o obraćenju na istinu u krajnjem slučaju. Potrebna nam je strpljivost, koja povezuje sposobnost trpljenja s nadom, izdržljivost, koja daje snagu za ostajanje uz istinu, koja je posluš, ali i sloboda, jer se samo Bogu, njemu jedinom, jedinom pravom i uistinu jedinom priznaje moć nad vlastitim životom.

Pavao je to znao (Fil 3,12s): „Ne kao da sam već postigao ili dopro do savršenstva. Nego – hitim ne bih li kako dohvatio jer sam i zahvaćen od Krista. Braćo, ja nipošto ne smatram da sam već dohvatio. Jedno samo: što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, prežem, i k cilju hitam, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu.“

Istina će doći do punoga izražaja samo po žrtvi onih koji se za nju zalažu! Ništa osim istine nema autoriteta. „U svijetu imate muku, ali hrabri budite – ja sam pobijedio svijet.“ (Iv 16, 33) „Dosad niste iskali ništa u moje ime. Ištite i primit ćete, da radost vaša bude potpuna!“ (Iv 16, 24)

Obraćenje na istinu za apostola nije bio kraj, nego početak: polazak na put otkrivanja, koji zahtijeva sportsku kondiciju, dobru orijentaciju i radost u Bogu. (Prema članku: Thomas Söding, Obraćenje za istinu..., *Communio*, br. 39/2013, str. 112–115, *passim*)

Ante Močibob

23. NEDJELJA KROZ GODINU C

Mudr 9, 13-18b

Ps 90, 3-6. 12-13. 14. 17

Flrn 9b-10. 12-17

Lk 14, 25-33

Kako bi bilo dobro da Isus nikada nije izrekao riječi koje smo upravo čuli! Lakše bismo tada bili kršćani, crkve bi nam sigurno bile punije, a kršćanstvo toliko pristupačnije širokim masama, nekako više po našoj mjeri i puno "probavljivije". No, Isus je ipak one riječi izrekao i to ne onako, usput dobacivši. Izrekao ih je okrenuvši se prema *"silnom mnoštvu"* koje je putovalo s njim, upravo da nas sačuva takvog "kršćanstva", pitkog, ali razvodnjenog "kršćanstva silnoga mnoštva". Isusove riječi: *"Dođe li tko k meni, a ne mrzi svoga oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik"* nisu ni preporuka ni savjet, već uvjet, uvjet bez kojega ne možemo krenuti za Njim. Dodemo li k Njemu, a ne zadovoljavamo spomenuti uvjet, On nas vraća da prvo razmislimo i "posložimo" neke stvari, ne bezobrazno već ljubazno i strpljivo, objašnjavajući nam razlog zašto to čini: *"Tko to od vas nakani graditi kulu, a neće prije sjesti i proračunati troškove ima li čime dovršiti da ga ne bi, pošto već postavi temelj, a ne mogne dovršiti, počeli ismijavati svi koji to vide?"* Isusu je uistinu stalo do našeg dobrog glasa i ne želi da se mučimo uzalud. Upravo je zato tako zahtjevan i beskompromisan.

Dobro, ali zašto baš riječ "mrziti"? Kako ona uopće može izaći iz Isusovih usta? Kako tu riječ shvatiti? Možda nije baš tako mislio? Možemo slobodno reći da je ova riječ jedna od najnejasnijih i najmisterioznijih Isusovih riječi! Neka za sada takva i ostane. Pokušajmo doći drugim putem do pravoga značenja te riječi, koristeći riječ suprotnog značenja: ljubiti. Ljubav...svi nekoga volimo i netko voli nas. No, kakva je ta ljubav? Ljubav koja ne zavidi, koja sve prašta, koja ne traži svoje, velikodušna? Ponekad, ali najčešće ne! Naša je ljudska ljubav, napose u obi-

telji, nerijetko sebična, ljubimo da budemo ljubljani, posesivna, ona koja guši, koja uvjetuje, koja porobljava i veže, koja želi imati drugoga za sebe, posjedovati drugoga. Da, ljubav koja želi posjedovati osobe kao stvari! Eto misterioznog "ključa" za razumijevanje Isusove riječi "mrziti": *"Tako, dakle, nijedan od vas koji se ne odrekne svega što posjeduje, ne može biti moj učenik."* Upravo ova rečenica stoji na kraju današnjeg evanđelja, iako nije bilo govora o materijalnim dobrima. Ljubav koju Isus nudi oslobađa i čini slobodnima, On želi da i njegovi učenici imaju takvu ljubav prema svojim bližnjima, a posebno ukućanima. Tko, dakle, ne prezire sebičnom ljubavlju posjedovati i "vezati" za sebe druge osobe, pa i sam svoj život, nije Isusa dostojan.

Dobro je to znao novi hrvatski blaženik – mučenik don Miro Bulešić! Znala je to i njegova majka! Nisu sebično "posjedovali" jedan drugoga, koliko god bol bila velika. Don Miro je, zapaljen Ljubavlju koja oslobađa, *nakanvši graditi kulu, prije sjeo te dobro izračunao troškove*. Načinio je od svoga života "duhovnu gradinu" kojoj se i danas mnogi dive. Prezirući posjedovanje svoga života, zadobio je život koji više nitko ne oduzima. Isus ga nije izvrgnuo podsmjehu, već ga je počastio slavom, slavom onih koji uspješno *dovršavaju što su započeli*. Neka nam don Miroslav Bulešić svojim zagovorom pomogne da i svjedočanstva naših života budu kule, *gradovi na gori, koje nitko ne može sakriti!*

Luka Pranjić

24. NEDJELJA KROZ GODINU C

Iz132, 7-11. 13-14

Ps 51, 3-4.12-13.17. 19

1 Tim 1, 12-17

Lk, 15, 1-32

Jahve je razočaran svojim narodom. Oslobodio ga je iz ropstva, vodi ga u Obećanu zemlju, gotovo svakodnevno komunicira s Mojsijem, narodnim vođom, brine za jelo i piće, želi tom narodu pokazati put ispravnog moralnog života kroz deset zapovijedi, a rezultat je svega toga izdaja naroda i njegovih predvodnika, rezultat je zlatno tele usred pustinje koje bi trebalo zamijeniti Boga. Na sva dobra koja Jahve čini, narod odgovara zlom u svim njegovim varijantama. Po ljudskoj su logici grijeh i izdaja naroda neoprostivi. I Jahve poseže za tom logikom koja se čini jedino ispravno rješenje. Božja bi osveta bila konačno rješenje, uništenje zla, ali i svega dobra koje je Bog do tada podario svom narodu. Mojsije dobro zna da su grijeh i izdaja naroda teško oprostivi. Zato i ne pokušava opravdati narod. Naprotiv, podsjeća Boga na dobra koja je do sada učinio, na njegova obećanja, na svoje velike prethodnike, baštinike tih obećanja. Mojsije napušta ljudsku logiku i igra na kartu Božjeg milosrđa i Božjeg oprosta. Mojsijevo uvjerenje da će Jahve ostati dosljedan Božjoj logici, jedina je slamka spasa za koju se Mojsije hvata kako bi Bog poštedio narod. Slamka su spasa Božje milosrđe i ljubav, unatoč svemu, unatoč izdaji i zlu. I zaista, kao da Jahve želi poručiti: „Neka moja osveta i ovoga puta bude moj oprost!“ Ljudska je logika vodila u propast i uništenje. Božji oprost vodi u život. Vječno iskustvo koje čovjek doživljava u odnosu sa svojim Bogom.

Ljudska logika također govori da nije pametno ostaviti same devedeset devet ovaca i tražiti jednu jedinu izgublenu. Rizik je prevelik. Uostalom, ovca koja se jedina izgubila, očito nije bila pametna, vjerojatno se zaletjela u neko polje za boljom hranom i tako nekome nanijela štetu. Ima li smisla tražiti ovako „grešnu“ ovcu? Zar nije logičnije prepustiti je njezinoj sudbini pa neka sama snosi posljedice svoje nesmotrenosti i grešnosti? To će biti i svoje-

vrсна osveta pastira prema neposlušnoj i pohlepnoj ovci. Ljudski pastir vjerojatno bi tako i postupio. No, Bog opet poručuje: „I prema takvoj izgubljenoj i grešnoj ovci moja će osveta biti oprost!“

Tko to od nas nije u napasti složiti se s opravdanim gnjevom starijeg sina koji, uza sva dobra koja je učinio, ostaje u drugom planu, dok otac bogato nagrađuje mlađeg sina koji je utonuo u svakojaka zla? Koji to ljudski otac ne bi takvom rasipnom sinu uputio makar riječ prijekora? Koji to ljudski roditelj ne bi vlastitom sinu ukazao na zlo koje je učinio i možda ga čak neko vrijeme pustio da ispašta za to zlo? Ljudska su pravednost i ljubav često simetrični. I vjernik često zamišlja Boga na simetričan način, koji na vjernost odgovara nagradom, a na nevjernost kaznom. Tako razmišlja i stariji sin. I ponovno nas iznenađuje Božja logika koja razbija granice simetričnosti. Bog Otac i ovoga puta, u odnosu na mlađeg rasipnog sina, poručuje: „Moja je osveta oprost!“ Ljubav bez granica, a ne simetrija, načelo je Božjeg djelovanja.

Je li čovjeku-vjerniku uopće moguće takvu radikalnu Božju „nelogičnost“ ostvariti u životu u odnosu na svoje bližnje? Teško. Ali alternative nema. Svi su ljudi, naime, pozvani oprostiti sedam puta. Kršćani su, međutim, dužni oprostiti sedamdeset puta sedam, tj. uvijek, bez granice, radikalno. To je onaj evanđeoski radikalizam koji tvori samo srce kršćanske vjere i predstavlja onu posebnost koja je prisutna samo u kršćanstvu. Kršćanin koji ovaj radikalizam nastoji ostvariti, često postaje mučenik jer ljudska logika ne trpi radikalizam. Ona voli „razumnu mjeru“ i kompromis.

Uskoro će Crkva u Hrvata dobiti novog blaženika, svećenika i mučenika Miroslava Bulešića. Proglašen je mučenikom „in odium fidei“, iz mržnje prema vjeri. Ova mržnja nije bila usmjerena prema vjeri sadržanoj u vjerskim formulama ili molitvama. Mržnja je bila usmjerena prema življenoj vjeri, prema Bulešićevu radikalizmu i dosljednosti u praktičnom življenju svoje vjere i ispunjavanju svog svećeničkog poziva. Zato je bio trajni izazov bezbožničkom režimu. Sustavno je prelazio granice simetrije i ljudske logike. Na sve napade, prijetnje i klevete koje su mu dolazile s mnogih strana, njegov je odgovor bio: „Moja je osveta oprost!“ Ove su mu riječi bile na usnama i u trenutku mučeničke smrti. Potpuno je usvojio logiku koju ima Jahve prema svom narodu, Boga-Pastira prema izgublje-

noj ovci, Boga-Oca prema rasipnom sinu. Ljubav koja rađa oprost unatoč svakoj ljudskoj logici i često završava mučeništvom. Upravo je u tome suština kršćanskog mučeništva, za razliku od nekakvog fanatičnog samoubilačkog čina s golemim žrtvama. Korijen i uzrok kršćanskog mučeništva uvijek je u ljubavi, a ne u mržnji.

Beatifikacija Miroslava Bulešića nije samo čin priznanja čovjeku koji je svoju vjeru i svoj poziv živio radikalno. Njegova je beatifikacija prije svega povratak svih nas na izvore Evanđelja, u središte Kristove poruke koju smo pročitali u današnjem Lukinu Evanđelju. Ovo središte glasi: ljubav rađa oprost!

U pulskoj Areni, vidljivom simbolu mučeništva, hrvatski će se vjernički narod prisjetiti i svih onih poznatih i nepoznatih mučenika „in odium fidei“, običnih vjernika i svećenika, koji nisu, doduše, službeno okrunjeni palmom mučeništva i proglašeni blaženima, ali su u svijestima svih nas ugrađeni u temelje hrvatskog naroda, njegove vjere i odanosti Crkvi.

Naše sudjelovanje u beatifikaciji Bulešića, bilo izravnom nazočnošću, bilo putem medija, bit će glasni krik protiv svake ideologije koja priječi radikalno življenje vjere, koja se vodi samo logikom simetričnosti, koja gazi osnovne ljudske i vjerske vrijednosti. Hrvatski narod ima nasušnu potrebu povratka na vlastite izvore. Težnja za kompromisima i nekakvim simetrijama udaljila nas je od življene vjere, a katkada i od nekih osnovnih ljudskih vrijednosti. Poput Božjeg naroda u pustinji imamo potrebu modernih „Mojsija“ koji će nam u tome pomoći.

Miroslav Bulešić moderan je blaženik, onaj „Mojsije“ koji nama danas ukazuje na činjenicu da za kršćanina ljubav i oprost nemaju alternative; koji nas podsjeća na dobra koja smo vjerom dobili; koji od nas zahtijeva više dosljednosti u življenju vjere i vlastite ljudskosti.

Neka nam njegova beatifikacija bude poziv da se odrekne-
mo raznih „zlatnih teleta“, da u ovo društvo unosimo više ljubavi i oprosta, pogotovo prema izgubljenim ovcama i drahmama.

Neka nam Miroslav Bulešić, svojim zagovorom kod Boga, u tome pomogne.

Amen.

Josip Grbac

25. NEDJELJA KROZ GODINU C

Am 8, 4-7

Ps 113, 1-2. 4-8

1 Tim 2, 1-8

Lk 16, 1-13

Iduće subote, 28. rujna o. g., u veličanstvenoj pulskoj Areni u Istri održat će se proslava beatifikacije hrvatskog svećenika-mučenika Miroslava Bulešića. Obrede će u ime Sv. Oca Franje predvoditi njegov izaslanik kard. Angelo Amato, prefekt Kongregacije za kauze svetih u Rimu. S njim će u Puli biti, dakako, svi biskupi iz naše domovine, mnogi biskupi iz susjednih zemalja, pa i drugi uvaženi gosti, a posebno su dobrodošli hodočasnici iz svih krajeva Hrvatske i BiH te drugih biskupija zajedno sa svojim svećenicima, svakako će ih biti više stotina; uz njih i mnogobrojni kandidati za svećeništvo, bogoslovi i sjemeništarci.

Miroslav Bulešić bio je, naime svećenik Porečke i Pulske biskupije, rodom iz župe Svetvičenat (1920. – 1947.). Tijekom nešto više od četiri godine svećeništva bio je župnik u dvjema župama (Baderna pa Kanfanar) i godinu dana vicerektor (doravnatelj) sjemeništa u Pazinu; bio je prihvaćen kao uzoran svećenik – dušobrižnik, hrabar i neustrašiv svjedok Isusa Krista u izuzetno teškim godinama, za rata i poraća (1943. – 1947.); ubijen je dvije godine nakon završetka 2. svjetskog rata, 24. kolovoza 1947., u župnoj kući u Lanišću u sjevernoj Istri, malo nakon što je u crkvi završena podjela sv. potvrde i nakon što je on odslužio misu u čast Srcu Isusovu moleći za obraćenje grješnika. Neprijatelji vjere i Crkve provalili su u župnu kuću i ubili ga, a on je molio: „Isuse, primi dušu moju!...“ Nakon mjesec dana, krajem mjeseca rujna, komunistički sud „u ime naroda“ nije tobože mogao pronaći krivca-ubojicu, ali je župnika u Lanišću osudio na 6 godina zatvora, koju je on do kraja izdržao u Staroj Gradiški. Miroslav Bulešić obilježen je kao „narodni neprijatelj“.

Odlukom pape Benedikta XVI. od 20. prosinca 2012. Kongregacija za kauze svetih ovlaštena je proglasiti dekret o mučeništvu svećenika Miroslava Bulešića, tako da će se on odsad službeno zvati i zazivati *blaženi Miroslav Bulešić*.

Velik je to i važan događaj za cijelu našu Crkvu. Naš će pogled odsad biti posebno uprt u lik i djelovanje ovog Kristova svjedoka koji je do jučer živio među nama: svima nam je uzor, i kao svećenik i kao vjernik, primjer je kako možemo biti istinski učenici Isusa Krista, našeg Učitelja i Spasitelja.

Osvrnimo se kratko na poruku koju nam prenose sveta čitanja današnje nedjelje.

Evandjelje sv. Luke (Lk 16, 1-13) prenosi nam Isusovu pripodobu o nekom nepoštenom upravitelju velikog poljoprivrednog imanja. U prispodobi se jamačno odražavaju tadašnje prilike u Galileji. Bogataš – veleposjednik, gospodar tog velikog imanja s njivama, maslinicima, vinogradima..., povjerio je poslovanje cijelog imanja jednom upravitelju. No, nakon nekog vremena došle su pritužbe na njegovo poslovanje pa ga gospodar odluči smijeniti: „Više ne možeš biti upravitelj!“ A on se u ovoj nezgodi snalazi na svoj način: u dogovoru s dužnicima koji su imali velike obaveze prema gospodaru, on sada mijenja njihove zadužnice i nada se da će tako s njima sačuvati posebne prijateljske odnose. Na kraju čujemo kako je gospodar – veleposjednik čak pohvalio spretnost i snalažljivost ovog upravitelja – prevaranta: „Jer su sinovi ovoga svijeta snalažljiviji u svojoj sredini od sinova svjetlosti!“

Isus time nikako ne podržava zle puteve raznih varalica, nego ukazuje na konkretne prilike u ovom svijetu, a svoje učenike poziva da se potpunije i zauzetije zalažu za dobro.

Nakon toga Isus poziva svoje učenike da svoja bogatstva, darove i sposobnosti ulože u to da dijeleći milostinju i zalažući se za svako dobro svojih bližnjih, steknu za sebe bogatstvo na nebu. (To je omiljena tema evanđelista Luke.)

Slijedi Isusov poziv i opomena da budemo budni pred zavodljivošću zemaljskog bogatstva, koje kao idol lako ovlada čovjekom: „Ne možete služiti Bogu i bogatstvu!“

Možemo navesti i vrlo oštre riječi prijekora gramzljivim bogatašima koje starozavjetni prorok Amos (Am 8,4-7) u Sjevernom Kraljevstvu (već prije 721 g.) upućuje zbog tlačenja sirotinje.

Mogli bismo odmah spomenuti kako je sluga Božji Miroslav bio bogato obdaren izvanrednim naravnim, intelektualnim i duhovnim darovima te velikom pobožnošću, no on je sve to posvetio predanom služenju u Crkvi i uvijek pokazivao posebnu brigu za siromahe i najpotrebnije. Svima nam može biti uzor.

Drugo je čitanje današnje nedjelje dirljiva i potresna poslanica velikog apostola Pavla Timoteju (1 Tim 2, 1...) koja poziva i traži da se obavljaju ustrajne molitve za sve ljude; nas danas još podsjeća na požrtvovno i hrabro pastoralno djelovanje svećenika Bulešića, u vrlo teškim vremenima komunističkih progona. I neposredno pred samu smrt, četvrt sata prije nego je ubijen, on je prikazao svoju posljednju misu u čast Presvetom Srcu Isusovu, moleći za obraćenje grješnika. On je stalno nosio u duši Pavlovu poruku: „Bog hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine.“ (1Tim 2,4).

Vjekoslav Milovan

